

възможно в контекста на този образ да се припознае мотивът за изгарянето на Света гора и конкретния ѝ образ в Малка Света гора, във всички случаи оцелялото дърво е центъра на това пространство - изгорялата гора. И това, че единствено то оцелява, е знак за особената му същност и функции. Може да се приеме, че това дърво, заедно с вероятния образ на свещената планина /Света гора/³⁰ е вариант на митологемата световно дърво. В разглеждания мотив, именно като хипостаза на световното дърво и медиаторните му функции,³¹ оцелялото дърво е с центроорганизираща роля и е в опозиция спрямо настъпилия безпорядък. Затова и хайдутите се крият под него и под него организират своята сватба. Разрушеното хайдушко пространство е знак, че е настъпило времето на „отпътуването“ на хайдутите, което трябва да завърши с „разжиждането“ на дружината и означава края на хайдушкия цикъл.

Като обяснение на необичайната слана, предизвикала безпорядъка може да се „разчете“ и вариант на идеята за злото, от което трябва да се спаси хайдушката дружина.

Във всички случаи е налице движение на хайдушката дружина под формата на сватба от гората /планината/ към града. Обратно на движението при съставянето на хайдушката дружина-от населеното място към хайдушкото собище в гората /на върха на планината/. Това е движение от некултурното към културното /социалното/ пространство. В текстовете с този мотив хайдушката дружина с л и з а от там в града. Само в един текст дружината отива „горе в Сливена града“.³² Това слизание е свързано с преминане на граница между две пространства.

От гледна точка на семантиката на тези пространства и съотнасянето ѝ с възможното осмисляне на хайдушката дружина като символично воинство може да се предположи наличие на семантична редица, включваща гората-Сливенските балкани-оцелялото дърво и вероятният ѝ аналог Малка Света гора-свещена планина-световно дърво, която маркира „горното“, високото, определено